

Grudziądz – miasto istniejące od XIII wieku – jest usytuowany nad brzegiem Wisły w północnej części kraju zwanej Ziemią Chełmińską. Przez wszystkie wieki swojego istnienia dzielił burzliwe losy państwa polskiego. Historyczna nieuchronność odcisnęła także piętno na szkolnictwie tych ziem, które – de facto – zaczęło się rozwijać dopiero po odzyskaniu przez Polskę w 1918 roku niepodległości.

Przeszłość Zespołu Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych sięga właśnie tego okresu, zaś jego losy powiązane są ściśle z rosnącym zrozumieniem miejsca i roli średniego szkolnictwa zawodowego oraz kształcenia kobiet w rozwoju gospodarczym kraju.

Z dniem **1 września 1920** roku Zarząd Miasta Grudziądza uruchomił jednoroczną **Szkołę Zawodową** dla dziewcząt. Początki placówki były bardzo skromne. Na jej potrzeby przeznaczono zaledwie pięć pomieszczeń na drugim piętrze budynku przy ulicy Trynkowej 19¹. W dwóch izbach prowadzono zajęcia lekcyjne, w dwóch pomieszczeniach mieściło się prywatne mieszkanie przełożonej szkoły, a w trzecim zorganizowano kancelarię. Nauka trwała rok. Program nauczania obejmował gotowanie, sprzątanie, naprawę bielizny i pranie. O przygotowanie zawodowe około szesnastu uczennic dbały dwie nauczycielki. Absolwentki miały możliwość wykorzystania zdobytych umiejętności we własnych gospodarstwach domowych lub w pracy zawodowej jako pomoc domowa. Uruchomiono także stołówkę² dla uczniów Szkoły Budowy Maszyn oraz grudziądzan. W tym pierwszym okresie istnienia szkoły kierowały nią kolejno panie: **W. Komorowa i K. Westwalewicz**.

Taki kształt jedyna w mieście szkoła zawodowa dla dziewcząt zachowała do 1924 roku. Zarząd Miasta, utrzymujący szkołę z własnych funduszy, doszedł do wniosku, że placówka jest zbędna i należy ją zamknąć. Dopiero osobista interwencja naczelnika szkolnictwa zawodowego przy Kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańskiego oraz wizytatora szkół zawodowych zmieniła decyzję ówczesnego prezydenta Grudziądza dotyczącą likwidacji szkoły. W zamian zaczęto wdrażać projekt rozwoju szkolnictwa zawodowego dla dziewcząt na terenie miasta. Efektem podjętych działań stało się przekształcenie **15 września 1924 roku** Szkoły Zawodowej w roczną **Szkołę Gospodarczą**. Kierownictwo placówki objęła **Gertruda Żółtawska**, a z nastaniem kolejnego roku szkolnego **Irena Kompert**, pozostając na tym stanowisku do wybuchu wojny. Grono pedagogiczne składało się w tym okresie z trzech nauczycieli przedmiotów ogólnokształcących oraz czterech instruktorek przedmiotów zawodowych. Do obowiązków tych ostatnich należało także czuwanie nad przebiegiem praktyk zawodowych, które odbywały się w domach prywatnych. We wrześniu, w ramach dodatkowej oferty edukacyjnej, uruchomiono kursy zawodowe bieliźniarstwa.

1925

Uruchomienie dwóch nowych szkół: Szkoły Bieliźniarsko-Krawieckiej oraz Szkoły Przynależenia w Gospodarstwie Rodzinnym podległych Izbie Przemysłowo-Rzemieślniczej.

Ponadto – z rozpoczęciem roku szkolnego **1924/1925** – lokalna Izba Przemysłowo-Rzemieślnicza w porozumieniu z władzami miasta uruchomiła, wykorzystując istniejące zaplecze dydaktyczne, trzyletnią **Szkołę Bieliźniarsko-Krawiecką** oraz trzyletnią **Szkołę Przynależenia w Gospodarstwie Rodzinnym** na podbudowie czterech klas szkoły powszechnej³. Oznaczało to, że do szkół przyjmowano dziewczęta w wieku od czternastu do

¹ Obecnie przy ul. Skłodowskiej 19.

² Żeńska Szkoła Zawodowa i Gospodarcza w Grudziądzu. Gonicz Nadwiślański 1928, nr 261, s. 26; wg R., Nowak: Grudziądzkie szkolnictwo zawodowe w okresie międzywojennym (1920-1939). Cz.1. Rocznik Grudziądzki. T. 12, s. 139 otwarcie nastąpiło w 1929 r.

³ Za: R., Nowak: Grudziądzkie szkolnictwo zawodowe w okresie międzywojennym (1920-1939). Cz. 1, s. 136.

szesnastu lat. Obie placówki, oprócz kształcenia zawodowego, zaoferowały kształcenie ogólnokształcące: religię, język polski, naukę obywatelstwa, krajoznawstwo, rachunkowość gospodarczą, teorię gospodarstwa domowego i higienę. Przygotowano także krótkoterminowe kursy dokształcające dla pomocy domowych, prowadzone w trybie popołudniowym i wieczorowym. Nowa oferta edukacyjna skutecznie zachęcała do nauki dziewczęta wywodzące się z niezamożnych warstw społeczeństwa, ponieważ stwarzała im – praktycznie jedyną w mieście – możliwość kształcenia. Nie bez znaczenia były również opłaty za naukę, należące do najniższych. Wpisowe wynosiło pięć złotych, zaś czesne trzynaście złotych miesięcznie, przy czym około 10% uczennic korzystało ze zniżek lub zwolnień z opłat.

Wzrost zainteresowania obiema formami kształcenia doprowadził do przekształcenia Szkoły Gospodarczej z dniem **1 września 1927 roku** w **Żeńską Szkołę Zawodową i Gospodarczą**. Placówka rozpoczęła swoją działalność w odrestaurowanym lokalu zaopatrzonym w nowe urządzenia i pomoce szkolne. Program nauki dla szkół zawodowych tego typu zatwierdzony przez Ministerstwo Wierzeń Religijnych i Opinii Publicznej objął: krawiectwo, bieliźniarstwo, hafciarstwo i gospodarstwo domowe.

Rozwój placówek wymógł otwarcie z dniem **1 września 1927 roku**⁴ **internatu**, który zlokalizowano w pobliżu szkół w sześciopokojowym lokalu przy ulicy Toruńskiej 12, ułatwiając tym samym naukę uczennicom zamiejscowym. Korzystało z niego dwadzieścia dziewcząt⁵, płacąc miesięcznie siedemdziesiąt złotych.

Począwszy od roku szkolnego 1925/1926 aż do wybuchu II wojny światowej rósł stopniowo prestiż szkół, co było między innymi efektem sukcesów odnoszonych przez uczennice w zawodach sportowych, konkursach zawodowych oraz akcjach propagujących ich umiejętności kulinarne. Dużą rolę w wpisywaniu się placówki w krajobraz miasta odegrało prowadzenie stołówki dla grudziądzian oraz sporządzanie wypieków na zamówienie. Stało się to tradycją pieczołowicie podtrzymywaną przez wszystkie pokolenia uczniów i nauczycieli.

W 1932 roku Szkoła Zawodowa i Gospodarcza podjęła współpracę z sąsiadującym Państwowym Gimnazjum Żeńskim. Placówka z dniem 1 listopada skierowała nauczycielkę, Helenę Ciążkowską, do realizacji nadobowiązkowego kursu gospodarczego dla gimnazjalistek, udostępniając własną pracownię na potrzeby sześciogodzinnej, praktycznej części szkolenia⁶.

Wiadomo, że łącznie w roku szkolnym 1932/1933 do szkół uczęszczało osiemdziesiąt pięć uczennic. A ponadto dwadzieścia sześć osób wzięło udział w trzymiesięcznym kursie gospodarstwa domowego⁷. Grono pedagogiczne w omawianym okresie liczyło aż siedem osób. Tworzyli je następujący nauczyciele:

- wspomniana już Helena Ciążkowska nauczająca gotowania, teorii gospodarczej oraz towaroznawstwa spożywczego;
- Zofia Magazynierówna wykładająca język polski, naukę obywatelską, geografie gospodarczą oraz historię Polski;
- Julia Pijanowska odpowiedzialna za krawiectwo, towaroznawstwo oraz rysunek zawodowy;

⁴ Żeńska Szkoła Zawodowa i Gospodarcza w Grudziądzu. *Goniec Nadwiślański*. 1928, nr 261, s. [26]; wg R. Nowaka: *Grudziądzkie szkolnictwo zawodowe w okresie międzywojennym: 1920-1939*. Cz. 1. *Rocznik Grudziądzki*. T. 12, s. 139 nastąpiło to dopiero w r. szkol. 1929/30.

⁵ Tamże; wg R. Nowak: *Grudziądzkie szkolnictwo...*, s. 139 z internatu korzystało 25 uczennic.

⁶ Sprawozdanie Dyrekcji Państwowego Gimnazjum Żeńskiego za rok 1932/1933. Grudziądz: Dyrekcja Gimnazjum, 1933, s. 97.

⁷ **ABP**, sygn. 454/3393 *Statystyka szkół zawodowych województwa pomorskiego za R. Nowak: Grudziądzkie szkolnictwo zawodowe...*, s. 139.

- Halina Grygieryczówna – nauczycielka higieny;
- Maria Sokołowska – nauczycielka bielizniarstwa i rysunku krawieckiego;
- Mieczysław Sokołowski – odpowiedzialny za rysunki przemysłowe i gospodarcze;
- ksiądz prefekt Adamiec – nauczyciel religii;
- ksiądz prefekt Sowiński – nauczyciel religii⁸.

Bogatym w sukcesy okazał się dla trzech współdziałających szkół rok **1933/1934**. Wówczas uczennice zdobyły III miejsce na ogólnopolskiej wystawie „Len Polski” za prace krawiecko-bielizniarskie, były trzecie w międzyszkolnych zawodach zespołowych w ogólnej sprawności fizycznej i otrzymały „Białą Wstęgę”, nagrodę przechodnią Kuratora Okręgu Szkolnego, oraz zajęły I miejsce w drużynowych mistrzostwach łuczniczych w Grudziądzu. Aktywność sportowa nie była jedyną sferą pozwalającą wykazać się uczennicom. W szkole działały różne organizacje młodzieżowe. Do najważniejszych należały: Samorząd Uczniowski, Spółdzielnia Uczniowska, Koło Szkolne Ligi Morskiej i Kolonialnej, Koło Ligi Ochrony Przyrody, Kasa Oszczędności oraz powstałe w 1937 roku Koło Absolwentek. Młodzież spotykała się wspólnie na organizowanych przez szkołę andrzejkach, w Dniu św. Mikołaja, na spotkaniu wigilijnym, na Akademii z okazji Dnia Morza (organizowanych od roku 1930) oraz w Dniu Absolwenta.

Lata 1939-1945 to okres niewielkiej aktywności szkoły. Niemieckie władze okupacyjne udzieliły wprawdzie zgody na kontynuowanie działalności, ale wyłącznie w zakresie praktycznej nauki zawodu z prawem naboru wśród dziewcząt posiadających drugą lub trzecią grupę narodowościową.

W 1945 roku w trakcie walk o Grudziądz woźny szkoły, Julian Gehrke, narażając własne życie zabezpieczył przed rabunkiem majątek placówki. Udało mu się wówczas uratować dziesięć maszyn do szycia, trzynaście żelazek elektrycznych, pomoce naukowe do nauki chemii, towaroznawstwa oraz część sprzętu gospodarczego. Jego poświęcenie umożliwiło reaktywowanie szkoły zaraz po zakończeniu działań wojennych. Niestety pod koniec walk, w marcu 1945 roku, zniszczeniu uległo aż 75% budynku szkolnego.

Bardzo szybko po zakończeniu działań wojennych, **1 września 1945** roku, zreorganizowane szkoły wznowiły działalność jako: **Roczna Szkoła Przysposobienia w Gospodarstwie Rodzinnym** oraz trzyletnie **Państwowe Żeńskie Gimnazjum Krawieckie I Stopnia** na podbudowie pięciu klas szkoły podstawowej. Placówki finansowało miasto, a nadzór pedagogiczny sprawowało Kuratorium Okręgu Szkolnego Pomorskiego w Toruniu. Obie placówki rozpoczęły działalność ze wspólną siedmioosobową kadram pedagogiczną pod przewodnictwem Ireny Kompert. **Od kolejnego roku** szkolnego zaczęła działać dodatkowo **Publiczna Doksztalająca Szkoła Zawodowa nr 2** przekształcona rok później w **Publiczną Średnią Szkołę Gospodarczą**. Ponadto w roku szkolnym 1947/1948, w odpowiedzi na zapotrzebowanie społeczne, powołano do życia **Państwową Szkołę Przysposobienia Bielizniarsko-Krawieckiego**. W tym okresie kadra pedagogiczna liczyła już siedemnaście osób.

Rok 1949 rozpoczął, wywołaną industrializacją kraju, serię transformacji, które trwały przez następne dwadzieścia siedem lat. Szkoły zawodowe miały przygotowywać kadry dla rozwijającego się w szybkim tempie przemysłu. Aby sprostać tym wymaganiom, dokonano przekształceń istniejących szkół oraz utworzono nowe. Ostatecznie w roku szkolnym **1949/50** skład szkół wyglądał następująco:

- **Państwowa Średnia Szkoła Zawodowa Żywnienia Zbiorowego,**
- **Publiczna Średnia Szkoła Gospodarcza,**
- **Państwowe Czteroletnie Liceum Przemysłu Gastronomicznego,**
- **Liceum Introligatorskie,**

⁸ Wł. Grobelny, Wł. Morawski: Almanach miasta Grudziądza. Grudziądz, 1936, s. 69-72.

– **Liceum Przemysłu Odzieżowego I stopnia.**

Wzrost liczby uczniów wymógł zmianę lokalu. Do nowej siedziby przy ulicy M. Skłodowskiej 22/24 (gmach po przedwojennym Gimnazjum Żeńskim zniszczony w 85% odbudowywano od 1947 roku) **przeniesiono się z początkiem września 1949 roku**⁹. Po dzień ten stanowi ona główny budynek szkoły. **W dotychczasowym lokalu założono internat, funkcjonujący do 1986 roku.** W tym roku powrócono do tradycji prowadzenia stołówki dla mieszkańców miasta.

Już w następnym roku struktura organizacyjna szkół uległa kolejnym zmianom. Powstały: dwuletnia **Zasadnicza Szkoła Gastronomiczna** (w miejsce **Publicznej Średniej Szkoły Żywienia Zbiorowego**), **Państwowe Czteroletnie Technikum Gastronomiczne**¹⁰ (w miejsce **Liceum Gastronomicznego**) oraz **Technikum Poligraficzne** (w miejsce **Liceum Introligatorskiego**). Zorganizowano również **Zasadniczą Szkołę Odzieżową, Zasadniczą Szkołę Introligatorską oraz Technikum Fototechniczne.**

W marcu 1950 roku nowym dyrektorem został **Edward Kołodziejczyk**, który pełnił tę funkcję do 31 sierpnia 1955 roku.

Z dniem 1 stycznia 1952 roku nastąpił podział szkół między dwa resorty: szkoły gastronomiczne przeszły pod pieczę Ministerstwa Handlu Wewnętrznego, zaś odzieżowe, poligraficzne oraz fototechniczna pod pieczę Ministerstwa Przemysłu Drobno i Rzemiosła, a od 15 października 1954 roku – Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy.

Na czele szkół gastronomicznych stanął Edward Kołodziejczyk, zaś od 1 września 1955 roku zastąpił go **Zdzisław Rajcic**. Kierownictwo pozostałych szkół objęła **Irena Stawowy**, a od 1 lutego 1966 roku **Danuta Kaszubowska**.

W roku **1957** nastąpiła kolejna istotna zmiana. Szkoły o profilu gastronomicznym przejęło Ministerstwo Oświaty, zmieniając ich nazwę na **Technikum** (czteroletnie, a od 1 września 1960 roku pięcioletnie) i **Zasadniczą Szkołę Gospodarczą** (dwuletnią, a od 1 września 1959 roku trzyletnią). **Rok później władze oświatowe przekazały Zasadniczej Szkole Gospodarczej cztery klasy Zasadniczej Szkoły Wielozawodowej dla Pracujących, przygotowujące młodzież do zawodów: sprzedawca i stolarz.** Utworzyło również cztery lata później, dzięki niezwykle zaangażowaniu ówczesnego dyrektora Zdzisława Rajcica, **Zasadniczą Szkołę Spożywczą o specjalności masarz**, będącą pierwszą szkołą tego typu na północy kraju. **Od 1 września 1962 roku zaczęła działać jako Zasadnicza Szkoła Zawodowa dla Pracujących przy Zakładach Mięsnych w Grudziądzu.**

Rok szkolny **1970/1971** przyniósł ponownie zmianę nazwy Technikum i Zasadniczej Szkoły Gospodarczej na **Technikum i Zasadniczą Szkołę Gastronomiczną.**

W 1973 roku oddano do użytku **dobudówkę** na rogu ulic M. Skłodowskiej i Małogroblowej, tworząc w niej między innymi Warsztaty gastronomiczne, stołówkę oraz aulę.

Z dniem **1 września 1975** roku Ministerstwo Oświaty przejęło Zasadniczą Szkołę Odzieżową Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy. Ze szkół zlokalizowanych przy ulicy M. Skłodowskiej 22/24 utworzono wówczas **Zespół Szkół Zawodowych nr 1.** Ich dyrektorem został **Zdzisław Rajcic**.

W skład zespołu szkół weszły:

- Zasadnicza Szkoła Gastronomiczna,
- Zasadnicza Szkoła Gastronomiczna Doksztalująca,
- Liceum Zawodowe nr 1,

⁹ [Przemowa wygłoszona przez dyrektor Danutę Kaszubowską z okazji nadania ZSG-O imienia i sztandaru], s. 2; wg [Materiał wykorzystany z referatu sprawozdawczego wygłoszonego na Pierwszym Zjeździe Absolwentów], s. [3] siedzibę szkoły przeniesiono dopiero we wrześniu 1950 r.

¹⁰ Od roku szkol. 1951/1952 Państwowe Czteroletnie Technikum Gastronomiczne Ministerstwa Handlu Wewnętrznego, a od roku szkol. 1952/53 Technikum Gastronomiczne Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

- Technikum Gastronomiczne (na podbudowie szkoły podstawowej),
- Technikum Gastronomiczne dla Pracujących (po zasadniczej szkole zawodowej),
- Policealne Studium Zawodowe,
- Zasadnicza Szkoła Odzieżowa.

Cztery lata później 13 października 1980 roku nastąpiła ważna uroczystość w życiu szkolnej społeczności: odsłonięcie tablicy pamiątkowej ku czci Andrzeja Steczki, nauczyciela Gimnazjum Żeńskiego zamordowanego przez hitlerowców.

Kolejny, znamieny etap w ewolucji szkoły przypadł na rok szkolny **1983/1984**. Wówczas przemianowano ZSZ nr 1 na **Zespół Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych**. Pod tą nazwą szkoła istnieje do chwili obecnej.

Z dniem 1 września 1984 roku placówkę przejęła **Danuta Kaszubowska** piastująca stanowisko dyrektora do 31 sierpnia 1986 roku. To z jej inicjatywy podjęto, począwszy od roku szkolnego 1984/1985, starania na rzecz pozyskania sztandaru i imienia dla szkoły. Akcję „Sztandar” zainicjowano na posiedzeniu Rady Pedagogicznej w dniu 4 października 1984 roku powołując Szkolny Komitet Sztandaru. Główną troską stało się pozyskanie środków finansowych na wykonanie sztandaru. Zatrzaszczyła się o to cała szkolna społeczność: przede wszystkim młodzież wspierana przez rodziców, grono pedagogiczne oraz zakłady opiekuńcze: Chłodnia, Państwowa Spółdzielnia Spożywców „Społem”, Grudziądzka Odzieżowa Spółdzielnia Pracy im. 1 Maja, Cukiernicza Spółdzielnia Pracy „Wisła”. Ogółem na konto Komitetu do marca 1986 roku wpłacono dwieście osiemdziesiąt tysięcy czterysta osiemdziesiąt złotych. Istotnym etapem przygotowań był ogłoszony przez Samorząd Uczniowski Ogólnoszkolny Plebiscyt na Patrona Szkoły. Proponowano między innymi Tadeusza Kaubego, Paulinę Pakulską, Władysława Sikorskiego i Marię Skłodowską-Curie.

W dniu 12 lutego 1985 roku na szkolnej uroczystości poświęconej wyborowi patrona młodzież na drodze głosowania uznała, że pieczę nad szkołą powinna sprawować Maria Skłodowska-Curie. Kolejnym krokiem było zatwierdzenie 30 stycznia 1986 roku przez Kuratorium Oświaty i Wychowania w Toruniu projektu sztandaru, który przygotował grudziądzki artysta-plastyk Grzegorz Rygielski. Wykonaniem naszego sztandaru zajęła się Pracownia Artystyczna w Starogardzie Gdańskim. Kulminacyjnym punktem trwających dwa lata przygotowań był dzień **21 maja 1986 roku**. Wówczas Kuratorium Oświaty i Wychowania w Toruniu na mocy Zarządzenia Ministerstwa Oświaty i Wychowania podjęło decyzję o nadaniu, prawie posiadania i używania sztandaru przez ZSG-O w Grudziądzu. Uroczysta akademia z tej okazji odbyła się w Teatrze Ziemi Pomorskiej w tym samym dniu. Wobec licznie zaproszonych gości przedstawiciele społeczności uczniowskiej złożyli przyrzeczenie na nowy sztandar. Po raz pierwszy rozbrzmiał hymn szkoły odśpiewany przez stu czterdziestoosobowy chór uczniowski.

W tym okresie w skład placówki wchodziły następujące szkoły:

- Technikum Gastronomiczne,
- Liceum Zawodowe – specjalność: kelner,
- Zasadnicza Szkoła Gastronomiczna,
- Zasadnicza Szkoła Odzieżowa

oraz dla młodzieży pracującej:

- Zasadnicza Szkoła Zawodowa przy Zakładach Mięsnych – specjalność: aparatowy przetwórstwa mięsnego,
- Zasadnicza Szkoła Zawodowa przy Państwowa Spółdzielnia Spożywców „Społem” – specjalność: kucharz, kelner, piekarz, ciastkarz,
- Zasadnicza Szkoła Zawodowa przy Cukierniczej Spółdzielni Pracy „Wisła” – specjalność: cukiernik,

- Zasadnicza Szkoła Zawodowa przy Przedsiębiorstwie Przemysłu Chłodniczego „Chłodnia” – specjalność: aparatowy przetwórstwa owoców i warzyw.

1 września 1986 dyrektorem placówki został **Wojciech Rosiński**. Od tego momentu losy Zespołu Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych toczyły się spokojnie. Szkoła, która w tym czasie na stałe wrosła w panoramę Grudziądza, skoncentrowała się na rozwijaniu bazy dydaktycznej. Celowi temu służyło m.in. przejście **15 sierpnia 1989** roku pierwotnej **siedziby przy ulicy M. Skłodowskiej 19** (po zlikwidowanym internacie) oraz w **sierpniu 1995** roku **gmachu przy ulicy M. Skłodowskiej 19/20** (po Szkole Podstawowej nr 6).

Rok szkolny **2002/2003** postawił przed szkołą nowe wyzwania w postaci reformy szkolnictwa ponadgimnazjalnego oraz zmian w strukturze zatrudnienia Grudziądza. Pojawił się kolejny **profil nauczania – hotelarsko-turystyczny**. W związku z poszerzaniem oferty edukacyjnej szkoła przystąpiła do europejskiego Stowarzyszenia Szkół Hotelarskich i Turystycznych, jako piąta z polskich szkół, oraz została członkiem Polskiego Stowarzyszenia Szkół Hotelarsko-Gastronomiczno-Turystycznych. W dniu 27 czerwca 2003 r. wydzierżawiono parter zajmowany dotąd przez Warsztaty odzieżowe Miejskiemu Ośrodkowi Rekreacji i Wypoczynku, który uruchomił w przebudowywanych pomieszczeniach Miejski Punkt Informacji Turystycznej. Klasy o profilu hotelarsko-turystycznym odbywają tam praktyki zawodowe.

Szkoła w tym okresie ciągle ewoluowała, dostosowując ofertę edukacyjną do potrzeb absolwentów gimnazjów. W roku szkolnym 2005/2006 w skład Zespołu Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych weszło aż siedem typów szkół umożliwiających uzyskanie wykształcenia w kilkunastu zawodach:

- Technikum Zawodowe czteroletnie kształciło w zawodach: technik żywienia i gospodarstwa domowego, kucharz, kelner, technik hotelarstwa, technik organizacji usług gastronomicznych, technik technologii żywności, technik technologii odzieży;
- Zasadnicza Szkoła Zawodowa dwuletnia kształciła w zawodzie: kucharz małej gastronomii;
- Technikum po Zasadniczej Szkole Zawodowej (na podbudowie szkoły podstawowej) trzyletnie kształciło w zawodach: technik technologii żywienia – żywienie zbiorowe, technik technologii odzieży;
- Zasadnicza Szkoła Zawodowa dla Młodocianych Pracowników trzyletnia kształciło w zawodach: piekarz, cukiernik, krawiec;
- Liceum Profilowane trzyletnie oferowało kształcenie w profilu usługowo-gospodarczym;
- Technikum Uzupełniające trzyletnie (na podbudowie dwuletniej i trzyletniej zasadniczej szkoły zawodowej) kształciło w zawodach: technik żywienia i gospodarstwa domowego oraz kucharz;
- Policealna Szkoła Zawodowa (system dzienny i zaoczny) kształciło w zawodach: technik hotelarz i technik obsługi turystycznej.

Baza szkoły, modernizowana i rozbudowywana, obejmowała wówczas czterdzieści pięć klasopracowni z wyposażeniem, a w tym: dwie sale komputerowe, pięć pracowni technologicznych dla gastronomii, trzy pracownie odzieżowe, pracownię kelnerską, obsługi ruchu turystycznego, obsługi konsumenta, pokój hotelowy, bibliotekę oraz aulę, dwa gabinety pedagoga, gabinet pielęgniarski, gabinet stomatologiczny, dwie sale gimnastyczne, dwa boiska szkolne, pomieszczenia administracyjno-gospodarcze, trzy szatnie i archiwum.

Rok 2005 zapoczątkował nowy kierunek rozwoju placówki nastawiony na podnoszenie jakości oraz atrakcyjności nauczania, wyznaczany przede wszystkim przez uczestnictwo w różnych projektach unijnych. Technikum Zawodowe w ramach zespołu szkół, jako jedna z czterystu czterdziestu trzech szkół z całej Polski, przystąpiło 22 października 2005 roku do jednorocznego projektu „Szkoła Marzeń”, programu pomocy uczniom z

terenów wiejskich finansowanego z budżetu państwa oraz przez Europejski Fundusz Społeczny. Program wychowawczy opracowany na potrzeby projektu przewidywał realizację następujących modułów: edukację kulturową, edukację językową, edukację obywatelską, edukację ekonomiczną, doradztwo zawodowe oraz tworzenie koalicji lokalnej na rzecz rozwoju oświaty. Miesiąc później, 19 listopada 2005 roku, szkoła przystąpiła do programu „eTwinning”, realizując projekt „Caractère, saveurs et métiers des valls de Loire et de Vistule”¹¹ wraz z bliźniaczą szkołą Institut Rural Education Orientation w Tour we Francji. W trakcie wizyty gości z Francji w Grudziądzu młodzież obu placówek miała okazję wymieniać się informacjami o sobie, swoim mieście i pracy.

W 2006 roku Technikum Zawodowe zostało przyjęte do programu „Leonardo da Vinci”. Program realizowany w okresie od 1 grudnia 2006 roku do 25 maja 2007 roku miał przede wszystkim na celu zwiększenie atrakcyjności naszych absolwentów w oczach pracodawców oraz ułatwienie młodzieży startu w życie zawodowe. Zwieńczeniem programu stał się wyjazd młodzieży z klas o specjalizacji hotelarskiej oraz kelnerskiej na zagraniczne praktyki zawodowe do Hiszpanii.

W dniu 1 września 2007 roku na czele placówki stanęła **Hanna Błażejewska**. Status quo placówki, jak nigdy dotąd, wyznaczać zaczął nader kapryśny rynek pracy. Jeszcze w tym samym roku dwuletnia Szkoła Zawodowa dla młodocianych pracowników rozpoczęła kształcenie sprzedawców. W rok później zespół szkół pożegnał ostatni rocznik absolwentów klas technikum o specjalizacjach: technik technologii odzieży i technik technologii usług gastronomicznych oraz absolwentów Liceum Profilowanego.

Kontynuując zainicjowaną w 2005 roku strategię rozwoju szkoły przystąpiono w roku szkolnym 2007/2008 do „Rządowego programu wyrównywania szans edukacyjnych dzieci i młodzieży”. Realizacja trwającego dwa lata programu umożliwiła uczniom udział w rozbudowanym systemie zajęć pozalekcyjnych i pozaszkolnych. Rok później, w **2008/2009, w klasach hotelarskich Technikum** wprowadzono pierwszą z szeregu innowacji pedagogicznych skoncentrowanych na poszerzaniu kompetencji językowych młodzieży – „**Gotując mówię po francusku**”. Powtórnie przystąpiono do programu „Leonardo da Vinci”, który stał się programem sektorowym szerszego przedsięwzięcia unijnego The Lifelong Learning Programme¹². Program realizowany w okresie od 1 grudnia 2008 roku do 30 września 2009 roku, zakończył się, jak poprzednio, wyjazdem młodzieży z klas o specjalizacji hotelarskiej oraz kelnerskiej na zagraniczne praktyki zawodowe, tym razem do Hiszpanii oraz **Turcji**.

W następnym roku szkolnym Technikum poszerzyło zakres innowacji pedagogicznych o **język angielski** oraz o nowy obszar – **obsługę konsumenta** – wprowadzając programy: „**Gotując mówię po angielsku**” i „**Obsługuję mówiąc po angielsku**”. Natomiast Zespół Szkół, jako jedna z sześciu szkół Grudziądza, przystąpił do udziału w współfinansowanym przez Unię Europejską dwuletnim projekcie „Atrakcyjne kształcenie uczniów w grudziądzkich szkołach zawodowych drogą do sukcesu”. Dzięki programowi, którego głównym celem jest wzbogacenie uczniów szkół zawodowych w wiedzę i umiejętności niezbędne do dalszej edukacji oraz skutecznego funkcjonowania na rynku pracy, uczniowie mogli wziąć udział m.in. w zajęciach dydaktyczno-wyrównawczych, doskonalących wiedzę i umiejętności w tym kompetencje kluczowe, w zajęciach przygotowujących do matury oraz egzaminu potwierdzającego kwalifikacje zawodowe, a także w kołach zainteresowań pogłębiających wiedzę i umiejętności fachowe (np. w Kole Hotelarskim oraz w Kole Technologicznym przygotowującym do olimpiad i konkursów kierunkowych).

¹¹ „Charakter, smaki i zawody doliny Loary i Wisły”

¹² „Uczenie się przez całe życie”

W związku z systematycznym spadkiem zainteresowania na przestrzeni kilku ostatnich lat **specjalnościami odzieżowymi** i wzrostem popularności specjalizacji hotelarskiej i turystycznej wśród absolwentów gimnazjów, podjęto decyzję o zmianie nazwy placówki. Z dniem **1 września 2010** roku Zespół Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych na mocy Uchwały LV/46/10 Rady Miejskiej Grudziądz stał się Zespołem Szkół Gastronomiczno-Hotelarskich¹³, żegnając tym samym – nie bez żalu – sześćdziesięcioośmioletnią tradycję kształcenia kadr dla branży odzieżowej.

Zmiana nazwy zbiegła się z dziewięćdziesięcioleciem istnienia szkoły. Oba wydarzenia uczczono **24 września 2010** roku, organizując obchody jubileuszowe, na które złożyły się: msza święta odprawiona w kościele pod wezwaniem Świętego Ducha, akademii w Centrum Kultury Teatr oraz Drzwi Otwarte zorganizowane na terenie szkolnego kompleksu.

Szczególnie piękną oprawę otrzymała akademii w Centrum Kultury Teatr, stanowiąca w dużej mierze nawiązanie do analogicznych uroczystości z 21 maja 1986 roku. Jej kulminacyjnym momentem było złożenie przez przedstawicieli społeczności uczniowskiej – podobnie jak dwadzieścia cztery lata wcześniej – przysięgę na nowy sztandar¹⁴ uprzednio poświęcony podczas mszy świętej oraz odśpiewanie przez trzydziestotrzysobowy chór uczniowski hymnu w odnowionej, przystosowanej do współczesnych realiów wersji. Zaproszonych gości zabrano w trakcie poetycko-muzycznej inscenizacji w niezwykle wzruszającą, nostalgiczną podróż po szkolnych wspomnieniach. Najbardziej oczekiwaną częścią jubileuszu okazały się Drzwi Otwarte, podczas których absolwenci oraz zaproszeni goście mogli zapoznać się z wystawami prezentującymi bogatą przeszłość szkół, obejrzeć stare zdjęcia oraz swoje – jakże odmienione – sale klasowe, a przede wszystkim spotkać się z dawnymi nauczycielami i kolegami.

Po uroczystościach jubileuszowych życie szkoły powróciło na spokojniejsze tory. Nie był to jednak koniec zmian.

W omawianym roku szkolnym w skład zespołu szkół weszły:

1. Technikum – **specjalności / specjalizacja:**
2. Liceum Profilowane (brak naboru)
3. Zasadnicza Szkoła Zawodowa – **specjalności:**
4. Technikum Uzupełniające – **specjalność:**
5. Szkoła Policealna Nr 3 (brak naboru).

Konsekwentnie starając się urzeczywistniać program podnoszenia jakości i atrakcyjności nauczania, wprowadzono kolejną innowację „**Obsługując turystę mówię po angielsku**” dla specjalizacji techniki obsługi turystycznej.

Koniec roku 2010 przyniósł likwidację Warsztatów Szkolnych jako gospodarstwa pomocniczego¹⁵. **Z dniem** 1 stycznia 2011 roku stały się integralną częścią Zespołu Szkół Gastronomiczno-Hotelarskich.

Począwszy od 31 maja 2011 roku MPIT przeniesiono do nowej siedziby. Lokal po nim w okresie od 4 lipca 2011 do 30 czerwca 2012 dzierżawiło Toruńskie Stowarzyszenie Alliance Française, prowadząc w nim swoją grudziądzką siedzibę.

W roku szkolnym 2011/2012 zaproponowano młodzieży kolejną innowację pedagogiczną „Ciastkarstwo artystyczne”. Program realizowany w dwóch semestralnych

¹³ Uchwała LV/46/10 Rady Miejskiej Grudziądz z dnia 30.06.2010 r. w sprawie zmiany nazwy Zespołu Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych w Grudziądzu.

¹⁴ Sztandar został wykonany przez Teresę Śmigielską, **nauczycielkę zawodu przy wsparciu dwóch absolwentek**

¹⁵ Gospodarstwo pomocnicze to wyodrębniona z jednostki budżetowej, pod względem organizacyjnym lub też finansowym, część jej działalności podstawowej lub działalność uboczną. Likwidacja nastąpiła z dniem 31.12.2010 na mocy Uchwały z 27.08.2009 o finansach publicznych (Dz. U. nr 157, poz. 1240 z późn. zmianami) i związanymi z nią wytycznymi organu prowadzącego.

turach w ramach zajęć dodatkowych skierowany został do uczniów klas o specjalizacji kucharskiej.

Istotnym wydarzeniem w życiu szkoły oraz całego grudziądzkiego środowiska nauczycielskiego stało się przeniesienie tablicy poświęconej nauczycielom pomordowanym w latach 1929-1945 z frontowej ściany byłej Szkoły Podstawowej nr 6 do wnętrza budynku głównego. W dniu **13 kwietnia 2012** roku tablicę – po uprzednim odrestaurowaniu – ponownie odsłonięto. Upamiętnia ona trzech¹⁶ z około sześćdziesięciu nauczycieli zamordowanych w czasie okupacji hitlerowskiej.

W roku szkolnym 2012/2013 ponownie – już po raz trzeci – Technikum otrzymało dofinansowanie programu sektorowego „Leonardo da Vinci”. Projekt realizowany pod hasłem „Gość gospodarzowi święty – europejskie standardy hotelarsko-gastronomiczne szansą na lepszą mobilność młodych hotelarzy oraz kucharzy” trwał **od 1 stycznia do 31 maja 2013 roku**. Uwieńczył go wyjazd młodzieży na zagraniczne praktyki zawodowe do Chorwacji¹⁷.

Czwarty raz staże zagraniczne w ramach programu „Leonardo da Vinci Mobilność” zaprowadziły naszych uczniów w roku szkolnym 2013/2014 do Hiszpanii i Niemiec. Partnerem w realizacji stażu w Hiszpanii był M.E.P. Europrojects Granada Mobility European Projects Granada. Tytuł projektu: „Zagraniczne staże kluczem do podniesienia kompetencji zawodowych w branży gastronomiczno-hotelarskiej oraz szansą na rynku pracy UE”. Do Lipska zaśwyjechało 10 kucharzy, 4 hotelarzy i 1 turysta.

Szkoła na ty jednak nie poprzestała w roku 2014/2015 realizowała projekt „Nowa jakość kształcenia zawodowego w grudziądzkich szkołach”. Dzięki zajęciom realizowanym w ramach tego projektu uczniowie mieli sposobność przejść kilka bardzo ciekawych kursów zawodoznawczych.

Z dniem 1 września 2016 roku dyrektorem Zespołu Szkół Gastronomiczno-Hotelarskich został Rafała Szweda.

W bieżącym roku zostaliśmy zakwalifikowani do projektu „Zagraniczne staże szansą na podniesienie kwalifikacji zawodowych oraz zatrudnienie na europejskim rynku pracy” w ramach programu Erasmus+. 30 uczniów Zespołu Szkół Gastronomiczno-Hotelarskich w Grudziądzu będzie uczestniczyć w stażach zagranicznych w Hiszpanii i we Włoszech w roku szkolnym 2017/2018.

¹⁶ Jana Brzezińskiego, Bolesława Lewińskiego i Władysława Narczewskiego, nauczycieli Publicznej Szkoły Powszechnej Żeńskiej III stopnia nr 11 im. Marii Skłodowskiej-Curie mieszczącej się w budynku przy ul. Skłodowskiej 19/20.

¹⁷ Piętnaście osób (pięciu kucharzy i piętnastu hotelarzy) wyjechało do Dubrownika w ramach współpracy ze Szkołą Turystyczno-Gastronomiczną, mogącą się pochwalić ponad sześćdziesięcioletnią tradycją kształcenia kadr dla turystyki, hotelarstwa i gastronomii.

dyrekcja

1920-? W. Komorowa

?-1924 K. Westwalewicz

1924-1925 Gertruda Żółtawska

1925-1939 Irena Kompert

1945-1950 Irena Kompert

1950-1955 Edward Kołodziejczyk

1955-1984 Zdzisław Rajcic

1955-1966 Irena Stawowy

1966-1975 Danuta Kaszubowska

1984-1986 Danuta Kaszubowska

1986-2007 Wojciech Rosiński

2007- Hanna Błażejewska

kierownicy Warsztatów Szkolnych

1948-1957 Janina Cieszyńska

1958-1960 Maria Poznańska

1960-1963 Teresa Skryba

1963-1976 Danuta Taraszewska

1976-1984 Marianna Koźlikowska

1984-1986 Krystyna Ziętarska

1986-2008 Marek Szczepański

2008-2011 Kazimiera Podlaska

2011- Wanda Kramarczyk

?Kasprowicz

?M. Szewczyk

?Zygmunt Lewandowski

?-1961 Aniela Kandiak

1961-1964 Halina Korzeniewska

1964-1967 ?

1966-1875 Zofia Stachowiak

zasłużeni nauczyciele

Bochnig Ludwika

Czemisow Helena

Kamińska Maria

Klatt Tadeusz

Nowacki Stanisław

BIBLIOGRAFIA

Dokumenty źródłowe:

Akta osobowe pracowników

Dokumentacja sztandaru

Dokumentacja budynków szkoły

Kroniki szkolne

Kronika Sztandaru

Protokoły Rad Pedagogicznych

Świadectwa absolwentów

Księga Pamiątkowa z okazji Poświęcenia sztandaru Publicznej Szkoły Powszechnej Żeńskiej III stopnia nr 11 im. Marii Skłodowskiej-Curie w Grudziądzu

Publikacje zwarte:

Drozdowska, Jadwiga: Malarstwo grudziądzkich nauczycieli: `95. [Grudziądz]: Wydawnictwo Muzeum w Grudziądzu, [2005], s. [3].

Jędrzejewski, Henryk, Kulczyński, Henryk, Otremba, Edmund: Big-beat w Grudziądzu: muzyka młodzieżowa lat 60: grudziądzkie dinozaury big-beatu. Gdańsk: „Regnum”, 2008. Nowacki Stanisław, s. 71.

Klatt, Klatt: Martyrologia grudziądzkich nauczycieli. Grudziądz: Wydział Kultury i Sztuki Urzędu Miejskiego, 1985. Andrzej Steczko, s. 30.

Olszewski, Wincent: Przedmowa. W: Klatt, Tadeusz: Działalność Grudziądzkich nauczycieli w latach 1939-1989. Grudziądz: Związek Nauczycielstwa Polskiego; Rada Miejska, 2000, s. 5.

Potęga-Magdziarz, Regina: [Helena Czemisow]. W: Czemisow, Helena: Wigilijne strofy. Grudziądz: Studio Grafiki Komputerowej, 2008, s. 4 okładki.

Sprawozdanie Dyrekcji Państwowego Gimnazjum Żeńskiego za rok 1932/1933. Grudziądz: Dyrekcja Gimnazjum, 1933, s. 97.

Publikacje periodyczne:

Nowak, Roman: Grudziądzkie szkolnictwo zawodowe w okresie międzywojennym: 1920-1939. Cz. 1. Rocznik Grudziądzki. T. 12, s. 137-141.

Żeńska Szkoła Zawodowa i Gospodarcza w Grudziądzu. Gонец Nadwiślański. 1928, nr 261, s. [25-26].

Etter, Anita: Żeby pamięć nie umarła. Nowości Grudziądzkie. 2012, nr 89, s. 5.

Odsłonięto odnowioną tablicę pamięci poległych nauczycieli. Gazeta Pomorska [online]. [dostęp 25.04.2012]. Dostępny w WWW:

Publikacje elektroniczne:

Nagroda „Bruna z Grudziądza”. W: Grudziadz.pl [online]. [dostęp 6.09.2009 r.]. Dostępny: <http://www.grudziadz.pl/portal.php?aid=news&news=1208981632480f9880e368a>.

Kalendarium Zespołu Szkół Gastronomiczno-Hotelarskich

1860

Wybudowanie gmachu przy ul. M. Skłodowskiej 19 i przy ul. Skłodowskiej 19/20 – obecnie część kompleksu budynków ZSG-H.

1907

Wybudowanie gmachu przy ul. M. Skłodowskiej 22/24, stanowiącego aktualnie główną siedzibę ZSG-H.

1911

Ukończenie rozbudowy gmachu przy ul. M. Skłodowskiej 22/24 w kierunku ulicy Sienkiewicza.

1920

Uruchomienie przez Zarząd Miasta jednorocznej Szkoły Zawodowej dla dziewcząt na drugim piętrze budynku przy ul. Trynkowej 19 (obecnie ulica Skłodowskiej 19). Objęcie programem nauczania wyłącznie przedmiotów zawodowych: gotowania, sprzątanania, naprawy bielizny i prania.

Uruchomienie przy szkole stołówki dla uczniów Państwowej Szkoły Budowy Maszyn oraz mieszkańców miasta.

1924

Zmiana nazwy Szkoły Zawodowej na Szkołę Gospodarczą. Poszerzenie programu nauczania o przedmioty ogólnokształcące.

Nabór dziewcząt w wieku 14-16 lat z ukończonymi co najmniej czterema klasami szkoły powszechnej.

Uruchomienie dwóch nowych szkół: Szkoły Bieliźniarsko-Krawieckiej oraz Szkoły Przysposobienia w Gospodarstwie Rodzinnym podległych Izbie Przemysłowo-Rzemieślniczej.

1925

Remont lokalu Szkoły Gospodarczej. Zakup nowego sprzętu i pomocy dydaktycznych.

1927

Przekształcenie Szkoły Gospodarczej w Żeńską Szkołę Zawodową i Gospodarczą.

Uruchomienie internatu dla uczennic przy ul. Trynkowej 19¹⁸.

1932

Realizacja nadobowiązkowego kursu gospodarczego dla uczennic Państwowego Gimnazjum Żeńskiego.

1939

Kontynuowanie działalności w okresie okupacji za zgodą władz niemieckich z możliwością naboru dziewcząt jedynie z II i III grupy narodowościowej.

1945

¹⁸ Żeńska Szkoła Zawodowa i Gospodarcza w Grudziądzu. Gonicz Nadwiślański 1928, nr 261, s. 26; wg Nowak, Roman: Grudziądzkie szkolnictwo zawodowe w okresie międzywojennym (1920-1939). Cz.1, s. 139 otwarcie nastąpiło w 1929 r.

Rozpoczęcie działalności przez Roczną Szkołę Przynależenia w Gospodarstwie Rodzinnym oraz Państwowe Gimnazjum Krawieckie, w obu przypadkach, na podbudowie pięciu klas szkoły podstawowej.

1946

Powstanie Publicznej Doksztalającej Szkoły Zawodowej nr 2.

1947

Przyznanie szybko rozrastającym się szkołom większego budynku przy ul. M. Skłodowskiej-Curie 22/24 po przedwojennym Gimnazjum Żeńskim.

Przystąpienie do odbudowy zniszczonego w 85% gmachu.

1949

Przekształcenie, w konsekwencji ujednoczenia systemu szkolnictwa zawodowego, Państwowej Szkoły Przynależenia w Gospodarstwie Rodzinnym w Państwową Średnią Szkołę Żywnienia Zbiorowego oraz utworzenie Liceów: Przemysłu Gastronomicznego, Introligatorskiego i Przemysłu Odzieżowego I stopnia.

1950

Ukończenie odbudowy budynku głównego i całkowite przeniesienie do niego szkół.

Utworzenie w poprzednim lokalu internatu dla uczniów.

1952

Nowy stan organizacyjny szkół skupionych przy ul. M. Skłodowskiej 22/24, będący efektem zakończenia przekształceń w szkolnictwie zawodowym: Technikum Gastronomiczne, Zasadnicza Szkoła Gastronomiczna, Zasadnicza Szkoła Odzieżowa, Technikum Poligraficzne, Zasadnicza Szkoła Introligatorska, Technikum Fotograficzne.

1956

I Zjazd Absolwentek Technikum i Zasadniczej Szkoły Gastronomicznej w Grudziądzu.

1957

Przemianowanie Technikum i Zasadniczej Szkoły Gastronomicznej na Technikum i Zasadniczą Szkołę Gospodarczą.

1958

Przekazanie przez władze oświatowe Zasadniczej Szkole Gospodarczej czterech klas Zasadniczej Szkoły Wielozawodowej dla Pracujących, przygotowujących młodzież do zawodów: sprzedawca i stolarz.

1961

Utworzenie Zasadniczej Szkoły Spożywczej przy Zakładach Mięśnych w Grudziądzu o specjalności masarz – I szkoły masarskiej na północy kraju.

1962

Przekształcenie Zasadniczej Szkoły Spożywczej w Zasadniczą Szkołę Zawodową dla Pracujących przy Zakładach Mięśnych w Grudziądzu.

1965

Jana Brzezińskiego, Bolesława Lewińskiego i Władysława Narczewskiego, nauczycieli Publicznej Szkoły Powszechnej Żeńskiej III stopnia nr 11 im. Marii Skłodowskiej-Curie.

1970

Zmiana nazwy Technikum i Zasadniczej Szkoły Gospodarczej na Technikum i Zasadniczą Szkołę Gastronomiczną.

1971

Rozpoczęcie odbudowy zniszczonego w wyniku działań wojennych skrzydła budynku Technikum i Zasadniczej Szkoły Gastronomicznej.

1973

Oddanie do użytku dobudówki na rogu ulic M. Skłodowskiej i Małogrobłowej. Zlokalizowanie w niej między innymi Szkolnych Warsztatów Gastronomicznych, stołówki oraz auli.

1975

Utworzenie, z działających przy ulicy M. Skłodowskiej 22/24 szkół, Zespołu Szkół Zawodowych nr 1, obejmującego: Zasadniczą Szkołę Gastronomiczną, Zasadniczą Szkołę Gastronomiczną Doksztalającą, Liceum Zawodowe nr 1, Technikum Gastronomiczne (na podbudowie ośmioletniej szkoły podstawowej), policealne Studium Zawodowe, Zasadniczą Szkołę Odzieżową Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy.

1980

Uroczyste odsłonięcie z okazji Dnia Nauczyciela tablicy pamiątkowej ku czci Andrzeja Steczki – nauczyciela przedwojennego Gimnazjum Żeńskiego zamordowanego przez hitlerowców.

1983

Przekształcenie ZSZ nr 1 w Zespół Szkół Gastronomiczno-Odzieżowych.

1986

Wręczenie ZSG-O sztandaru i nadanie imienia polskiej uczzonej Marii Skłodowskiej-Curie.

1989

Pozyskanie, po likwidacji internatu, budynku przy ul. Marii Skłodowskiej 19 na potrzeby Szkolnych Warsztatów Odzieżowych.

1995

Pozyskanie po likwidacji Szkoły Podstawowej nr 6 gmachu przy ul. M. Skłodowskiej 19/20. Zakończenie przestrzennego rozwoju ZSG-O.

2000

Uzyskanie przez zespół szkół następującej struktury organizacyjnej: Technikum Zawodowe kształcące techników technologii żywienia w specjalnościach: browarnictwo, przetwórstwo mleka i przetwórstwo mięsa, techników technologii żywności, techników żywienia i gospodarstwa domowego, techników technologii odzieży; Technikum Zawodowe na podbudowie zsz kształcące techników technologii żywienia oraz techników technologii odzieży; Zasadnicza Szkoła Zawodowa kształcąca w zawodach: kucharz, kelner i krawiec;

Zasadnicza Szkoła Zawodowa dla Pracowników Młodocianych o profilu piekarz, ciastkarz, kelner, masarz, cukiernik; Policealne Studium kształcące techników hotelarstwa.

2002

Rozpoczęcie przez Technikum Zawodowe kształcenia młodzieży w zawodach: technik hotelarstwa i technik obsługi turystycznej.

2003

Wstąpienie szkoły do Stowarzyszenia Szkół Hotelarskich i Turystycznych, jako piątej z polskich szkół oraz do Polskiego Stowarzyszenia Szkół Hotelarsko-Gastronomiczno-Turystycznych.

Wydzierżawienie pomieszczeń na parterze budynku przy ul. Skłodowskiej 19 Miejskiemu Ośrodkowi Rekreacji i Wypoczynku – uruchomienie w nich Miejskiego Punktu Informacji Turystycznej.

Umożliwienie odbywania praktyk zawodowych klasom o profilu hotelarsko-turystycznym w MPIT.

2005

Przystąpienie ZSG-O do projektu „eTwinning” oraz Technikum Zawodowego do projektu „Szkoła Marzeń”.

ZSG-O gospodarzem XXXI Ogólnopolskiego Turnieju Wiedzy o Mleku i Mleczarstwie; wywalczenie przez technologów mleczarstwa w Turnieju IV, VIII i XVIII miejsca.

2006

Oferowanie przez zespół szkół wyjątkowo szerokiego wachlarza specjalizacji: Technikum Zawodowe czteroletnie: technik hotelarstwa, technik organizacji usług gastronomicznych, technik technologii odzieży, technik żywienia i gospodarstwa domowego, kelner, kucharz; Liceum Profilowane trzyletnie – profil usługowo-gospodarczy; Zasadnicza Szkoła Zawodowa: cukiernik (3 lata), krawiec (3 lata), piekarz (3 lata), kucharz małej gastronomii (2 lata); Technikum Uzupełniające trzyletnie: kucharz (na podbudowie kmg), technik technologii żywności (na podbudowie zsz), technik żywienia i gospodarstwa domowego (na podbudowie kmg).

Przyjęcie Technikum Zawodowego do II edycji programu „Leonardo da Vinci”.

2007

Objęcie kierownictwa placówki przez nowego dyrektora – Hannę Błażejewską.

Utworzenie w ramach dwuletniej Szkoły Zawodowej dla młodocianych pracowników klasy kształcącej sprzedawców (reaktywowanie nauczanie tego zawodu po czterdziestu dziewięciu latach).

Udział szkoły w trwającym dwa lata projekcie „Rządowy program wyrównywania szans edukacyjnych dzieci i młodzieży”.

Wyjazd uczniów klas technikum o profilach hotelarskim oraz kelnerskim, w ramach programu „Leonardo da Vinci”, na zagraniczne praktyki zawodowe do Hiszpanii.

2008

Pożegnanie ostatniego rocznika absolwentów klas technikum o specjalizacjach: technik technologii odzieży i technik organizacji usług gastronomicznych oraz Liceum Profilowanego.

Wprowadzenie w Technikum **pilotażowego programu „Gotując mówię po francusku”** przeznaczonej dla uczniów klas drugich technikum w zawodzie technik **hotelarz**.

Przyjęcie Technikum do III edycji programu sektorowego „Leonardo da Vinci”.

2009

Poszerzenie zakresu innowacji pedagogicznych w Technikum o program jednoroczny „Gotując mówię po angielsku” skierowany do uczniów klasy drugiej kelnerskiej oraz o program dwuletni „Obsługując – mówię po angielsku” skierowany do uczniów klas drugich hotelarskich.

Wprowadzenie jednorocznej innowacji „**Gotując – mówię po francusku**” w klasie drugiej w zawodzie **kucharz**.

Wyjazd uczniów Technikum kształcących się w zawodach hotelarz oraz kelner, w ramach programu „Leonardo da Vinci”, na zagraniczne praktyki zawodowe do Hiszpanii i Turcji.

Udział szkoły w projekcie współfinansowanym przez Unię Europejską „Atrakcyjne kształcenie uczniów w grudziądzkich szkołach zawodowych drogą do sukcesu”.

Aktualna struktura organizacyjna zespołu szkół: Technikum czteroletnie kształcące w zawodach: technik żywienia i gospodarstwa domowego, technik hotelarstwa, technik obsługi turystycznej, kucharz, kelner, technik technologii żywności; Zasadnicza Szkoła Zawodowa dwuletnia (na podbudowie gimnazjum) kształcąca w zawodach: kucharz małej gastronomii – dla młodocianych pracowników, sprzedawca – dla młodocianych pracowników; Zasadnicza Szkoła Zawodowa trzyletnia (na podbudowie gimnazjum) kształcąca w zawodach: piekarz – dla młodocianych pracowników, cukiernik – dla młodocianych pracowników; Technikum Uzupełniające trzyletnie kształcące w zawodach: kucharz (na podbudowie kmg).

2010

Zmiana nazwy ZSG-O na Zespół Szkół Gastronomiczno-Hotelarskich.

Wprowadzenie jednorocznej innowacji „Obsługując turystę – mówię po angielsku” w klasie drugiej o specjalizacji technik obsługi turystycznej.

Kontynuacja innowacji „Obsługując – mówię po angielsku” i „Gotując – mówię po francusku”.

Likwidacja Warsztatów Szkolnych jako samodzielnej jednostki budżetowej.

2011

Rozwiązanie umowy dzierżawczej z Miejskim Ośrodkiem Rekreacji i Wypoczynku – likwidacja MPIT. Wdzierżawienie tych samych pomieszczeń Toruńskiemu Stowarzyszeniu Alliance Française – uruchomienie grudziądzkiego punktu Alliance Française.

Włączenie Warsztatów Szkolnych w strukturę organizacyjną ZSG-H.

Realizacja pierwszej, semestralnej tury innowacji pedagogicznej skierowanej do uczniów klas o specjalizacji kucharz w ramach zajęć dodatkowych – „Ciastkarstwo artystyczne”.

2012

Realizacja drugiej, semestralnej tury innowacji pedagogicznej „Ciastkarstwo artystyczne”.

Rozwiązanie umowy dzierżawczej z Toruńskim Stowarzyszeniem Alliance Française.

Przeniesienie tablicy poświęconej pomordowanym nauczycielom z frontu budynku przy ul. Skłodowskiej 19/20 na parter budynku głównego przy ul. Skłodowskiej 22/24.

Wywalczenie po raz pierwszy miejsca w ścisłej czołówce ogólnopolskiego etapu Olimpiady Wiedzy o Hotelarstwie

2013

Przyjęcie Technikum do III edycji programu sektorowego „Leonardo da Vinci” – wyjazd do Chorwacji na praktyki zawodowe młodzieży z klas hotelarskich i kelnerskich.

2014

Przyjęcie Technikum do programu sektorowego „Leonardo da Vinci Mobilność” – wyjazd do Hiszpanii i Niemiec na praktyki zawodowe młodzieży z klas hotelarskich, turystycznych i kucharskich.

2015

Uczestnictwo szkoły w programie „Nowa jakość kształcenia zawodowego w grudziądzkich szkołach”.

2017/2018

Udział w projekcie „Zagraniczne staże szansą na podniesienie kwalifikacji zawodowych oraz zatrudnienie na europejskim rynku pracy” w ramach programu Erasmus+. Wyjazd uczniów klas technikum kucharskich, hotelarskich i turystycznych na staż do Włoch i Hiszpanii.